

BRITTA-ROUVAN PERINTÖ

Eleonore
Holmgren

MINERVA

Britta-rouvan perintö

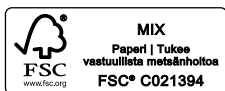

Eleonore
Holmgren

BRITTA-ROUVAN PERINTÖ

Ruotsin kielestä suomentanut
Katariina Kallio

minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuperäisteos: *Brittas arv*

© 2022 Eleonore Holmgren by Agreement with Enberg Agency

Suomenkielinen laitos

© Minerva Kustannus, 2024

Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

www.minervakustannus.fi

Suomennos: Katariina Kallio

Kannen kuvat: iStock

Kansi: Emilia Mensalo/Taittopalvelu Yliveto Oy

Taitto ja ulkoasu: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-672-4

Painettu EU:ssa

Isälle

1. luku

Adam

”PUHELIN SOI. ETKÖ sinä kuule?”

Armoton käsi ravistelee Adamia, ja hän haparoi unenpöpperöisenä puhelinta. Sara kömpii manailten sängystä. ”Mikset sinä koskaan voi panna tuota puhelinta äänettömälle? Kello on kuusi, ja minun on pakko saada vielä nukkua”, hän huutaa kylpäristä äärimmäisen kiukkuisesti.

Adam tihrustaa näyttöä ja herää saman tien. Kun puhelin soi uudestaan, hän vastaa heti.

”Susanne? Tajuatko, mitä kello on?”

Soittajan ääni on käskävä ja kipakka: ”Lähde heti Lindöhön, siellä on kuulemma tapahtunut kamalia.”

Adam hieroo silmiään ja istuu varovasti vuoteen reunalle kuuntelemaan linjan toisesta päästä tulevaa ryöppyä. Sara kipuaa takaisin sänkyyn, kääntää mielenosoituksellisesti selkensä ja kiskoo peiton kuin kilveksi pään yli. Adam ei saa tolkkua siitä, mitä Susanne oikein haluaa.

”Odota vähän, Susanne. Ota alusta ja puhu hitaasti. Mitä siellä oikein on tapahtunut?”

”En ole varma, mutta kun heräsin, vastaajassa oli viesti yhdeltä tutulta, joka sanoi, että Lindössä on palanut joku talo, ja se kysyi, onko se meidän.”

Adamın vatsaa kouraisee aina, kun Lindön talosta tulee puhe. Niin nytkin. Liekö syynä se, että hänellä on Brittaa ikävä, vai

onko tämä vain samaa ainaista kaipuuta takaisin saaristoon. Ehkä molempia, mutta lisäksi hän on pettynyt itseensä, koska ei ole pitänyt kunnolla yhteyttä tärkeisiin ihmisiin, Susanneen ja Mikaeliin ja muihin, jotka olivat hänelle hetken melkein kuin toinen perhe.

”Mikset soita Mikaelille ja kysy siltä?” Adam ehdottaa ja haukottelee.

”Se ei vastaa, enkä tiedä johtuuko se siitä, että se näkee, kuka soittaa, vai siitä, että se... ei pysty. Usko nyt, kun sanon, että aavistelen pahaa. Ja olen itse jumissa täällä helvetin Espanjassa. Auttaisit nyt. Olen tosi huolissani.”

Sara nousee istumaan vuoteella ja viittilöi kiukkuisesti Adamia poistumaan makuuhuoneesta. Adam nousee, sulkee oven ja menee keittiöön, tukee puhelimen olkaa vasten ja lataa kahvinkeitTIMEN.

”Miksei Mikael muka sinulle vastaisi?” hän kysyy.

”Ei mennä nyt siihen. On yhtä ja toista, mistä sinä et, no, sinä et vain tiedä.”

On siis tapahtunut jotain, mikä ei kuulu minulle, Adam ajattelee kitkerästi. Entinen yhteenkuuluvuuden tunne on ollutta ja mennyttä, samoin yhdessä koettu suru Brittan kuolemasta.

”Oletko sinä vielä siellä?” Susanne kysyy.

Adam työntää ikävät ajatukset mielestään. Katse lepää jääkaapin oveen kiinnitetyssä kuvassa Iriksestä ja Brittasta. Hän otti sen mukaansa lähtiessään Iriksen asunnosta silloin, kun he muuttivat Saran kanssa yhteen. Joka aamu hän toivottaa Brittille ja Irikselle hyvää huomenta. Sarasta rituaali oli aluksi söpö mutta nykyään ilmeisen ärsyttävä.

”Olen minä”, Adam vastaa. ”Mietin vain, miten pääsen Lindöhön. Meillä ei ole autoa, ja junamatka Uppsalasta maksaa. Työrintamalla on juuri nyt hiukan hankalaa.”

”Totta kai siirrän sinulle Swishillä rahat, jos menet”, Susanne keskeyttää. ”Arvostaisin kovasti. Käy vaikka ihan päiväselteän ja tarkista tilanne. Kävisit nyt.”

Tietysti Adam suostuu. Susanne on hyvä taivuttelemaan, jopa vähän pelottavakin sille päälle sattuessaan samaan tyyliin kuin äitinsä Brittain oli ensi alkuun ollut, ennen kuin häneen tutustui kunnolla. Ajatus paluusta Lindöhön on itse asiassa aika kutkuttava, vaikka paikka ei voi koskaan enää ihan samalta tuntuakaan. Brittan hautajaisissa Adam ja Karlsson sopivat kättä päälle lyöden, että Adam palaisi Lindöhön kesäksi töihin, ja Mikael puolestaan lupasi, että talossa olisi hänelle aina yösija. Eivät ne suinkaan tyhjiä puheita olleet, mutta pandemia sekoitti pakan, ja jokainen katosi omaan kuplaansa, Adamkin. Hän oli niin korviaan myöten rakastunut Saraan, että muutti Tukholmasta Uppsalaan, kun Sara sai sieltä opiskelupaikan. Ehdotus yhteen muuttamisesta tuli Saralta, tosin Adam oli asiasta yhtä innoissaan. Muutto kuitenkin vei hänet kaikin tavoin kauemmas Lindöstä ja sikäläisistä tutuista, eikä hän ole käynyt siellä Brittan hautajaisten jälkeen. Niistäkin on ikuisuus. Brittan kanssa vietetyn kesän muisto on hänen mielessään kuin iso ilon kupla ja se kupla kestää, vaikka muut särkyisivät.

Kahvi tippuu hiljaksen keittimen kannuun. Odotellessaan hän aloittaa soittokierroksen, vaikka aamu vielä varhainen onkin. Mikael ei vastaa eikä Karlsson liioin. Puhelut menevät vastajaan, ja hän soittaa uudelleen ja kuuntelee hälytysääntä, vaikka tietääkin soittavansa turhaan. Lopulta hänen kaverinsa Abbe vastaa Messengerissä, mutta Abbekaani ei tiedä mistään mitään. Hän on paraikaa Jennyn kanssa synnyttäneiden osastolla, koska lapsi päätti tulla maailmaan turhan kiireesti. Abbe lähettää suttuisen kuvan pikkuruisesta, tulipunaisesta vauvasta, jolla on päässään valkoinen sukka.

Sara istua tömähättä vastapäiselle keittiöntuolille niin tiukasti täkkiin kääriytyneenä, että vain pää näkyy. Hän haukottelee hartaasti ja pyyhkäisee hiuspehkoa kasvoilta.

”Mikä on?”

Adam pudistaa päätään. On vaikea vastata, kun ei itsekään oikein tiedä. ”Susanne soitti. Lindössä on ilmeisesti ollut joku tulipalo, ja nyt pitäisi lähteä paikan päälle tarkistamaan tilanne.”

”Tulipalo? Ai kamala! Milloin? Pääsivätkö kaikki ulos? Kävikö pahasti?” Sara suoltaa kysymyksiä, joita Adam ei ole edes ehtinyt ajatella. Jo pelkkä mielikuva Brittan talosta savuavaksi rau- nioksi palaneena on ollut riittävän kova pala. Saran sanat panevat Adamiin vauhtia. Tulee kiire rynnätä makuuhuoneeseen pukeu- tumaan. Jalat menevät samaan housunpuntiin, ja hän on vähällä kaatua kumoon. Seuraavaksi hän haalii mitä vain käsiin osuu ja sulloo kaiken reppuun, heittää kahvin kurkkuun seisaaltaan, ja se on niin kuumaa, että kieli palaa, ja sitä kirotessaan hän on vähäl- lä pudottaa kupin lattialle. Brittan hienoimman teekupin, jonka Mikael antoi, ennen kuin Adam lähti hautajaisista kotiin. ”Ajatte- le meitä joka aamu, kun juot kahvia. Älä unohda meitä”, Mikael sanoi. Ihan kuin Adam muka unohtaisi Brittan, tai Mikaelin.

Adamin sinkoilla ympäriinsä Sara etsii netistä lisätietoja. Hän pyörii Adamin kintereillä ja raportoi löydöksiään. ”Tässä sano- taan, että Värmdössä on palanut joku vanha lato, mutta siitä on jo jotain viikko aikaa. Ei kai se nyt voi niin vakava juttu olla, että sinne pitää rynnätä tyhjällä mahalla?”

”On vähän pakko. En saa ketään kiinni, ehkä ne kaikki makaa sairaalassa.” Ajatuskin puistattaa.

”Kai nyt joku olisi ilmoittanut Susannelle.” Sara pudistaa pää- tään. ”Susanne käskää ja sinä pomppaat saman tien sen sijaan, että panisit oman elämäsi järjestykseen. Sinunhan piti tänään soittaa sinne -.”

”Minun on ihan pakko ottaa selvää siitä, mitä on tapahtunut.” Adam keskeyttää tajutessaan, kuinka Saran ääni muuttuu teräväksi. Näin nämä keskustelut nykyään usein päättyvät. Jatkuva yhdessä- olo ahtaassa opiskelija-asunnossa on tehnyt heistä taisteluparin, ja kumpikin löytää toisesta valittamista. Alkuaikoina he näkivät

toisiaan vain iltaisin, mutta nyt Adam on koko ajan kotona. Pikku-ruinen keittiö ja kaksikymmentäviisi neliötä ovat omiaan synnyttämään ärtymistä ja kahnausta. Hänen syytään tietysti. On ollut puhetta isommasta asunnosta, mutta eihän se onnistu niin kauan kuin Adam on työttömänä.

”Meillehän on tänään tulossa vieraita syömään, ja sen jälkeen piti lähteä ulos. Sinä lupasit kokata, mutta ehditkö ajoissa kotiin?”

”En minä vain tiedä.” Adamin ääni on ärtynyt. ”Sinun kave-reitasihan ne on, ei täällä kukaan minua kaipaa. Voitte jauhaa sitä tylsää tiedettänne ja kaikkea, mistä minä en kuitenkaan tajua mitään.”

Seuraa latautunut hiljaisuus. Sara katsoo Adamia ja huokaa raskaasti, nousee sitten, tekee muutaman voileivän ja ojentaa ne hänelle. ”Ota nämä, pakko sinun on jotain syödä. Tiedät itsekin, millainen sinusta tulee, jos et saa ruokaa. Ota omenoita myös. Minä menen takaisin nukkumaan.”

Adam ehtii täpärästi seitsemältä lähtevään Tukholman-junaan. Susanne on näköjään lähettänyt kaksituhatta kruunua. Aivan liikaa, mutta ei siitä huonoa omaatuntoa kannata potea. Olisi matkustanut itse, jos tämä nyt kerran on näin tärkeää. Rahat tulevat sitä paitsi tarpeeseen, sillä Adam on täysin peea. Töissä karttunut pieni puskuri on käytetty, ja nyt he elävät Saran opintolainalla, mikä ei tee hyvää sen enempää suhteelle kuin itsetunnollekaan. On kamalaa joutua pyytämään rahaa pienimpiinkin asioihin. Kerran Sara heitti vitsinä antavansa hänelle viikkorahaa, ja se todella kirpaisi.

Adamista tuntuu, että elämä on yhtä helvetin vuoristorataa. Ihan vähän aikaa sitten asiat olivat mitä parhain päin. Kaikki sujui kuin rasvattu, vanha paska elämä oli takanapäin. Lukio-opinnot etenivät, hän pääsi Iriksen asuntoon vuokralle, ja mikä parasta: he palasivat Saran kanssa yhteen. Sara antoi anteeksi sen, että Adam oli häipynyt tiehensä, ja otti hänet takaisin. Rakastumisen humaus

oli upeinta mitä Adam oli koskaan kokenut. Jo pelkkä ajatus siitä, ettei muuten nähtäisi joka päivä, teki yhteen muuttamisesta helpoa. Adam sai heti töitä erään ravintolan keittiöstä, ja kaikki, mistä hän oli jo kauan haaveillut, alkoi vihdoinkin toteutua. Nyt hän oli kuitenkin pohjalla taas: pudotus kävi nopeasti, kun korona sulki kaikki ovet. Silloin ei edes tiennyt, kauanko sitä kurjuutta jatkuisi. Nyt Adamilla ei ole minkäänlaisia varasuunnitelmia eikä loistavia tulevaisuudenvisiona. Mitä tahansa hän tekeekin, se ärsyttää Saraa. Sekin on pakko myöntää, että myös Sara ärsyttää häntä. Joskus korvissa kaikuu Brittan ääni: ”Kuule Adam, tee suunnitelma tulevaisuuden varalle. Lopeta haihattelu.” Samaa jauhaa Sarakin vaikka ehkä eri sanoilla. Ne sanat painavat niskassa, kutistavat. Ei Sara pahaa tarkoita, kyllä hän sen tietää, ja olihan hänellä suunnitelmansa, ennen kuin maailma sortui kuin korttitalo. Ei ole hänen syynsä, että kaikki meni pieleen.

Hän työntää huolen Lindöstä mielensä takanurkkaan niin hyvin kuin voi. Junan rytmikäs keinunta melkein tuudittaa ueneen, mutta hän havahtuu, kun vauhti hiljenee Tukholman keskusrautatieasemalla. Hän menee metrolla Slussenille ja kiroaa kärsimättömänä tajutessaan, että bussin lähtöön on vielä kaksikymmentä minuuttia. Bussimatka saa kuitenkin muistot heräämään, ja hän nauttii kauneudesta, kun matka vie yli vetten Värmdön puolelle. Maisema on henkeäsalpaava, taivas kirkkaansininen. Ennen hän ei tällaisista piitannut. Hän painaa otsan bussin ikkunaa vasten nauttiakseen sekunneista ennen kuin tylsä pätkä betonia, mainoskylttejä ja ostoskeskuksia alkaa. Alla näkyvä kimalteleva vesi on täynnä veneitä sekä ihmisiä, joilla on kiire päästä nauttimaan kesän viime hetkistä.

Mitä Lindössä on odotettavissa? Bussista noustessa paniikki iskee, ja hän hölkkää viimeisen lyhyen pätjän ja oikaisee tontille syreenipensasaidassa olevasta aukosta. Vanha puutarhavaja on näköjään saanut uuden katon, mutta siivessä oleva puoliympyrän

muotoinen ikkuna on yhä rikki. Hän kääntää päätä sen verran, että ehtii nähdä punaisen huussin. Se on paikallaan, vaikkakin nykyään tarpeettomana, kun Lindöhön on vedetty kunnan vesijohto ja asialliset viemärit. Ja tuolla, kukintansa päättäneen kellokuusamapensaakaan takana, näkyy vihdoin itse talo. Se kohooa yhtä majesteettisena kuin silloin, kun hän näki sen ensi kerran. Hiukan ränsistyneempi se on kuin hän muisti, rappauksessa on teräviä halkeamia kuin koko talo olisi sisältäpäin repeämäisillään, mutta palanut se ei ole. Hän vetää rauhoittuakseen kunnolla ilmaa keuhkoihin.

Hän kiertää keittiökulmauksen ja tulee pihamaalle. Vasta nähdessään, että Karlssonin ja Mikaelin talot ovat kunnossa, hän pysähtyy ja tuntee, miten syke pikku hiljaa tasaantuu. Nyt voi helpottuneena istahtaa ruosteista aurinkokelloa kiertävälle nurmipläntille. Hän hoksaa vihdoin, miten retuperällä kaikki on. Puutarha oli tiptopkunnossa vielä silloin, kun hän täältä lähti, mutta nyt on luonto ottanut vallan. Ukonputki on päässyt leviämään. Sen kuihtuneet kruunut pistävät esiin ruohon ja vesakon keskeltä. Maassa on kuolleita oksia ja puista pudonneita hedelmiä, joita ei ole korjattu pois. Leikkaamattomalla nurmikolla kasvaa ohdaketta. Kuinka tässä näin on käynyt? Mikael ja Johnhan ovat varsinaisia perfektionisteja, Brittaakin pahempia.

Tien suuntaan katsoessaan hän ei ensin tajua, mikä on pielessä. Pari kertaa silmiään räpyteltyään hän kuitenkin heittää repun maahan ja lähtee juoksemaan. Menee hetki, ennen kuin löytyy umpeen kasvaneen pensaikon aukko ja pitkospuut sen takana olevan ojan yli. Hän liukastuu ja kaatuu polvilleen ojan reunaan. Suuri, kunnostettu lato, jonka toisessa päässä on Karlssonin verstaas, on lähes kadonnut. Hän näkee edessään vain puoliksi hiiltyneitä puuseiniä ja märeksi mönjäksi liuennutta tuhkaa. Keskeltä nouseva nokinen muuri näyttää melkein röyhkeältä. Sinivalkoinen poliisinauha hulmuu tuulella. Brittan talon puoleiset puut ovat

korventuneet, kuumuus on käpristänyt lehdet rulliksi, ja jokainen tuulenhenkäys varistaa maahan mustia hiutaleita. Adamia puistattaa, kun hän miettii, miten huonosti olisi voinut käydä, jos valtavat lehmukset olisivat syttyneet palamaan.

Karlssonin verstaas on selvinnyt hiukan rakennuksen muita osia paremmin, mutta ei siitäkään paljoa ole jäljellä. Merenpuoleinen siipi seisoo pystyssä vain hiukan korventuneena mutta näyttää kyllä siltä kuin voisi romahtaa milloin vain. Hiukan kauempana oleva talli vaikuttaisi olevan säällisessä kunnossa, tosin ikkunoiden päällä on puulevyt, ja se hiton kallis emalikylytti, jonka Britta ja Adam antoivat Karlssonille syntymäpäivälahjaksi, on säpäleinä. *Karlssonin verstaas* – sitä ei enää ole. Adam muistaa, miten iloisenä Karlsson ripusti kyltin verstaansa oven päälle. Adam oli ehdottanut tekstiksi *Maailman paras Karlsson*, mutta Britta ei ymmärtänyt viittausta Katto-Kassiseen.

Vaikka hän hakkaa hakkaamistaan, Karlssonin kodin ovi ei aukea. Hän kurkistaa olohuoneen ikkunasta sisään ja koettaa turhaan nähdä tuttuja lp-levylaatikoita, jotka ennen reunustivat yhtä huoneen seinistä. Myöskään Karlssonin kehystyttämää, nimi-kirjoituksin varustettua Rolling Stones -julistetta ei näy missään. Ällistykseseen hän tajuaa, että huoneessa on täysin eri huonekalut kuin aikaisemmin. Uusi soittoyritys tuottaa saman tuloksen kuin aiemmatkin: puhelu siirtyy vastaajaan.

”Missä sinä oikein olet? Seison täällä talosi luona, paitsi että olet ilmeisesti muuttanut pois. Ja verstaas on palanut.” Lauseet tulevat lyhyinä ryöpsäyksinä. ”Karlsson hei, mitä ihmettä on tapahtunut? Oletko hengissä? Vastaa jo!”

Hän kuljeskelee sinne tänne pitkin tonttia kuin maansa myynyt. Eikö täällä tosiaan ole ketään, jolta voisi kysyä? Hän tähyilee alas puistotielle, jonka lehmusrivin päässä meri kimaltelee. Kun oikein siristää silmiä, kaukaa erottuu yksinäinen pyöräilijä. Adam varjostaa kädellä silmiään kunnes varmistuu siitä, että

kyseessä on kuin onkin tuttu ihminen. Hän lähtee juosten pyöräilijää vastaan.

”Adam? No mutta jestas sentään, onpa mukavaa nähdä sinut.” Svängenin Elsa jarruttaa niin äkisti, että on vähällä keikahtaa ojaan.

”En ensin meinannut tunnistaa”, Adam sanoo ja auttaa Elsaa pysymään pystyssä ennen kuin halaa tätä. Elsa laskee epäröiden kätet Adamin vyötäisille mutta vastaa sitten halaukseen. Adamin rintaa painanut ahdistus helpottaa hiukan. Hän ei suostu päästämään irti vaan halaa Elsaa niin pitkään, että tämä alkaa lopulta nauraa nenä Adamin olkaa vasten.

”No ollaanpas sitä nyt tulisia.”

Adam irrottaa nolona otteensa. Niin läheisiä he eivät Elsan kanssa ole, että tällainen tunteilu kuuluisi asiaan. On kuitenkin helpottavaa tavata edes joku vanha tuttu ja huomata, että täällä on sentään jotain ennallaan.

”Kylläpä sinä näytät hienolta, Elsa”, hän sanoo. ”Uusi kampaus, ja pyöräkin. Ennenhän sinä aina kävelit sen pikku koirasi kanssa, mikä sen nimi nyt olikaan?”

”Pikku Täplän kanssa juu. Se koira oli aivan omaa luokkaansa, fiksu ja kiltti.” Alahuulen vavahtelu enteilee itkua. ”Minulla on niin kova ikävä sitä, ja monesti on tullut mieleen, että pitäisi hankkia uusi lemmikki. Elämä tuntuu silloin tällöin yksinäiseltä, mutta ei minun iässäni enää koiraakaan hankita.”

Adam antaa Elsan puhella, vaikka hänellä itsellään olisi kyllä ainakin tuhat kysymystä esitettävänä. Lopulta puhetulva tyrehtyy, kun Elsa puhkeaa niin leveään hymyyn että naama menee ruttuun. Hän lyö kätet yhteen ja katsoo Adamia.

”Sinä se olet ihan entisesi, ja onpa vain hyvä juttu, että olet palannut. Korona-aika oli yhtä kurjuutta, ja Brittan talolla on tilanne karannut kerta kaikkiaan käsistä, mutta totta kai sinä jo ne asiat tiedätkin.”

”En minä tiedä yhtään mitään”, Adam vastaa. ”Susanne soitti tänä aamuna ja pyysi, että tulisin katsomaan, mikä täällä on meininki, mutta eihän täällä ole ketään. Olen nyt kierrellyt ympäriinsä ja hakannut kaikkia ovia. Missä Mikael on? Entä John? Ja Karlsson?”

Elsa pudistaa hitaasti päätään. ”Voi Herra varjele sentään, mistä tässä oikein edes aloittaisi.” Hän asettaa pyörän nojalleen puuta vasten ja viittaa kädellään kohti Karlssonin talon portaita. Ne ovat vaaleanvihreiden kivikovien lehmüksensiemementen peitossa. Adam pyyhkäisee portaan puhtaaksi, ja Elsa asettuu hänen viereensä istumaan.

”Onko Karlsson hengissä? Missä hän on?”

”Tottahan toki hän hengissä on”, Elsa sanoo närkästyneenä. ”Ei hänellä pahempaa hätää ole, niillä on Rose-Marien kanssa asunto Nackassa ja kaikki hyvin. Nyt ne ovat Kreikassa, mutta Karlsson tulee ensi viikolla leikkaamaan omenapuitani.”

”Miksi hän on muuttanut pois?”

Elsan suu menee hiukan mutruun ja ääni madaltuu: ”Taitaa olla parasta, että kyselet häneltä itseltään tai sitten Mikaelilta, jos siitä pojasta nyt jotain irti saa.”

”Mikael ei ole täällä. Auto on poissa ja talo lukittu. Ovatko he lähteneet Johnin kanssa kokonaan pois?”

Elsa taputtaa kömpelösti Adamin kättä ja koettaa silmännähden valita sanojaan:

”Kyllä Mikael on täällä, mutta pysyttelee omissa oloissaan, ja autokin on takavarikoitu. Pelle Granqvist, tiedäthän, se naapurini, otti Mikaelilta auton avaimet sen jälkeen, kun Mikael oli ajanut päissään. Se pöljä olisi ajanut suoraan veteen, jos Pelle ei olisi tullut väliin. Olisi kiitollinen, ettei poliisia sotkettu asiaan.”

”Mitä ladolle ja Karlssonin verstaalle on tapahtunut?”

”Väitetään, että se palo sytytettiin tahallaan.” Elsa madaltaa taas ääntään ja vilkaisee ympärilleen. ”Sellaistakin puhutaan, että

Mikael olisi itse tuikannut sen tuleen, mutta minä olen tuntenut hänet pikkunatiaisesta asti. Vai että Britta Rosénin poika muka olisi joku pyromaani!” Hän tuhahtaa kiukkuisesti. ”Täällä kyllä löytyy niitä, joilla on sanottavaa asioista, jotka eivät heille kuulu. Semmoista se on aina ollut, on totisesti.”

Adamia puistattaa. Hän nyhtää ohutta pusakkaansa tiukemmin kiinni samalla, kun yrittää ymmärtää juuri kuulemiaan ikäviä uutisia. Elsan sanoissa ei tunnu olevan järkeä. Alkaako vanhan rouvan pää hapertua vai onko läpeensä kunnollisesta Mikaelista tosiaan kehkeytynyt latoja poltteleva rattijuoppo? Ja Karlssonko asuisi jossain nackalaisessa kerrostalossa? Mikään ei oikein tunnu täsmäävän.

”Miksi Mikael olisi sen ladon polttanut?” hän ihmettelee.

”Hänenhän se oli, etkö sinä sitä tiennyt? Hän osti sen Johnin kanssa, ja he korjasivat sen kokoustiloiksi. Kävin katsomassa sitä, kun kaikki oli melkein valmista. Se oli juuri ennen kuin kaikki meni kiinni koronan vuoksi. Sanotaan, että hän halusi vakuutusrahat. Sanon vain, että se mies oli velkaantunut melko pahoin.” Elsa nousee ja puhdistaa kädellä housuntakamustaan. ”Pitääkkin tästä taas kiiruhtaa eteenpäin. Kai sinä toviksi jätät, että ehditään puhua enemmän? Minulla on kyllä aikaa.”

Elsa kertoo vielä, että asiat ovat olleet melko lailla mullin mallin. Sormet hipelöivät pyörän korissa olevaa kukkapukettia. ”En ole oikein tiennyt, miten suhtautuisin kaikkeen. Että ne sillä tavalla alkoivat riidellä Brittan perinnöstä, vaikka kaikesta on papereit olemassa. Kunpa tietäisi, miksi niitä papereita ei tahdo löytyä. Juttelin Brittan kanssa vähän ennen hänen kuolemaansa, ja hän kertoi tehneensä testamentin, jossa kaikki on otettu huomioon.” Hän katsoo murheellisena Brittan taloa. ”Eihän sitä pitäisi toisten asioihin sotkeutua, mutta kun näkee, miten semmoinen ihminen, josta kovasti tykkää, alkaa mennä alamäkeä, kyllä siinä on pakko vastuuta ottaa... Sen minä olen mielestäni Brittalle velkaa. Se

poika on yksin ja surkeassa tilanteessa. En kai minä häntä voi heitteille jättää. Olen tuntenut sen nassikasta asti, suloinen poika se on.” Elsan silmät kostuvat.

”Kenestä sinä puhut?” Adam kysyy. Elsan puheen käänteistä on vaikea ottaa tolkkua.

”No Mikaeliahan minä tarkoitan, kai sinä nyt sen ymmärrät.” Elsa katsoo Adamia kuin vähämielistä. ”Hän asuu muuten tietävästi Brittan isossa talossa, näin hänet tässä yhtenä päivänä, kun ajelin ohi. Tuijotteli ruokasalin ikkunasta kuin joku hullu kummitus. Koputin oveen, mutta hän ei avannut.”

Äkkiä Adam muistaa, miten mielellään Britta oli tehnyt pilaa Elsasta. ”Sitä minä en ymmärrä, miksi sinä niin kovasti kannat huolta Mikaelista”, hän sanoo. ”Onhan se toki hienoa, mutta kun ajattelee teitä, siis sinua ja Brittaa, niin ettehän te nyt suoranaisia ystäviä olleet, vai kuinka?”

Elsan hymy on jäykkä. Hän tökkää Adamia sormella rintaan.

”Kuulehan pikku ystävä, sinä asuit Brittan luona yhden kesän ja kuvittelet tietäväsi hänestä kaiken. Minä tunsin hänet paremmin kuin moni muu. Brittaan ja meihin lindöläisiin liittyy yhtä ja toista, mistä sinulla ei ole aavistustakaan.”

2. luku

Elsa 1956

ELSA TUKAHDUTTAA HAUKOTUKSEN ja kumartuu lasivitriinin takana järjestelläkseen pullia ja sokeririnkilöitä, vaikka ne jo nyt ovat moitteettomissa riveissä. Vaxholmin-laiva on ilmoittanut tulostaan vaimen törähdyksin, ja ovensuun kello on kilkahdellut tiuhaan. Pieni ryhmä päättämättömiä asiakkaita seisoo parhaillaan miettimässä ostoksiaan ja tökkimässä hänen vasta puhdistamaansa vitriinilasia. Hän huokaa raskaasti ja kerää voimia päivän ensimmäistä tilausta varten.

”Poteeko neiti aamuväsymystä?” kysyy kiusoittelevasti hymyilevä mies, kun Elsa ehättää suoristaa selkänsä.

Elsa oikaisee päässään olevaa valkoista pitsihilkkaa, joka pistelee ikävästi. Noin komeaa miestä hän ei ole kai koskaan ennen nähnyt. Pitkää ja tummaa, kuin suoraan niistä rakkausromaaneista, joita hän ahmii aina kun vain ehti.

”Ottaisin kaksi tuollaista”, mies sanoo ja osoittaa sokeririnkilöitä. ”Ja yhden Lindön limpun, kiitos.”

”Oivallinen valinta”, Elsa sanoo ja lahjoittaa ystävällisimmän hymynsä. Isä ja äiti ovat sanoneet, että uusille asiakkaille pitää olla erityisen kohtelias. Se on hyväksi afääreille, mutta Elsan on vaikeaa heittäytyä mukavaksi heti aamusta, ja viime kuukaudet ovat muutenkin koetelleet mielialaa. Nyt tiskin toisella puolella on kuitenkin mies, joka poikkeaa tavanomaisesta niin, ettei ylimääräinen vaivannäkö haittaa. Pullapihdit eivät tahdo totella, kun

hän tavoittelee rinkilöitä. Mies ottaa vastaan pikku pussin ja mak-
saa. Silloin Elsa näkee sormuksen, kirkkaan ja kiiltävän. Totta kai
tuo mies on naimisissa, hän ajattelee harmissaan. Ja väliäkö asialla
muutenkaan on, sillä tuommoiset miehet eivät ole hänenlaisiaan
varten. Hän oikein tuntee, kuinka suupielet valahtavat jälleen
tavanomaiseen asentoonsa.

”Onpa täällä hienoa”, mies sanoo.

”Onko teistä?” Elsa kysyy aidon hämmästyneenä ja vilkaisee
kulunutta pikku leipomoa, jonka kahvilaosaan on ahdettu muu-
tama kalteva pöytä ja eriparinen tuoli. Enemmän osan vuotta kah-
vila on tyhjillään, ja silloin isän leipomukset kuljetetaan lähinnä
muualle myytäväksi. Ne vähät asiakkaat, jotka astuvat kynnyksen
yli talvisaikaan, ovat enimmäkseen paikallisia, ja he vievät ostok-
sensa kotiin. Kun tämä tyylikäs mies nyt seisoo tuossa vastapäätä,
Elsa tajuaa yhtäkkiä, kuinka rumalta ja nuhruiselta kaikki var-
maankin näyttää.

”En välttämättä tarkoittanut pelkästään tätä paikkaa”, mies
sanoo hymyillen, ”vaikka tämä viehättävä kahvila onkin. Puhuin
siis koko Lindöstä, täällä on satumaisen kaunista, etenkin näin
keväällä, kun luonto herää. En ole koskaan kuullut lintujen lau-
lavan niin kuin ne laulavat täällä, ja aamulla, kun vaimoni avasi
ikkunan, hän väitti kuulleensa käen kukkuvan. Sellaisia asioita ei
koe kaupungissa.”

”Sillä lailla, ja käkikin vielä”, Elsa mutisee. Ja tokihan oli joskus
ollut sellainen aika, kun hän itsekin vielä rakasti Lindötä eikä
mikään muu vaihtoehto olisi tullut kysymyksenäkään. Silloin
onneen riittivät itsestään selvät asiat, kuten se, kun sai katsella
auringon uppoavan hitaasti veden syliin iltaisin tai kuunnella, kun
iltapäivän tuulenvire leikitteli puissa ja jätti jälkeensä taianomai-
selta tuntuvan hiljaisuuden. Nykyään on vaikeaa ymmärtää,
miten kaikki tuo oli muka ollut niin ainutlaatuista. Jos vain voisi,
hän lähtisi kaupunkiin tai muuttaisi Lundissa lääkäriksi lukevan

Lindön saaren tunnelma muuttuu, kun sen sydän Britta on poissa. Onko kesäidylli menetetty lopullisesti?

Kun Adam palaa Lindöhön ensimmäistä kertaa Brittan hautajaisten jälkeen, mikään ei ole ennallaan. Brittan lapset eivät ole löytäneet testamenttia ja riitelevät kaikkien kanssa. Adamin tuki Karlsson on lähtenyt saarelta, talo on palanut ja alueella on alkanut tapahtua outoja asioita.

Vaikka suhde tyttöystävän Saran kanssa on epävakaa, Adam haluaa palata saarelle – paikkaan, johon hän on ihastunut. Adam yrittää tehdä kaikista jälleen keskenään ystäviä ja vaalia Brittan muistoa pitämällä hyvää huolta kaikesta, mikä oli Brittalle tärkeää. Mutta sen sijaan Adam päätyy vaikeuksiin – ja vanha rikollinen elämä muistuttaa itsestään. Adam ei halua mitään muuta kuin Brittan perinnön elävän Lindöllä, mutta kuinka paljon hän itse on valmis siitä maksamaan?

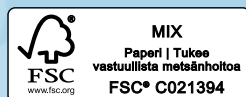
Britta-rouvan perintö on viihdyttävä, hauska ja koskettava tarina paluusta ja menneen elämän jäljistä. Teos on sydämeenkäyvän ja lukijat valloittaneen feelgood-henkisen Lindö-sarjan toinen itsenäinen osa.

Eleonore Holmgren on tiedottaja, jonka esikoisromaanista *Viimeinen kesä* alkanut Lindö-sarja on ollut menestys niin Ruotsissa kuin Suomessa. Kirjojen käännösoikeudet on jo myyty useisiin maihin. Holmgren asuu perheineen Uppsalassa.

84.2

Kannen kuvat: iStock
Kansi: Emilia Mensalo/Taittopalvelu Yliveto Oy

minerva
www.minervakustannus.fi

ISBN 978-952-375-672-4

